

Oktobris 2016

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

„Rožukronis ir saīsināts
Evanģēlija izklāsts.”
(sal. KBK 971)

GLĀBŠANAS RIŅĶIS UN SVĒTUMA TREPES

7. oktobrī svinam Marijas, Rožukroņa Karalienes, piemiņas dienu, un saskaņā ar Baznīcas tradīciju viss oktobris sevišķā veidā veltīts Rožukroņa lūgšanai. No kurienes cēlusies šī dievbijības un Marijas kulta forma? **Rožukronis** ir lūgšanu krejļu nosaukums un apzīmējums lūgšanai. Tas radies 12. gadsimtā, īpaši cisterciešu un kartūziešu ordeņbrāļu vidū. Tas bija paredzēts laju brāļiem, kuri nepiedalījās Stundu liturģijā, ko tolaik skaitīja latīņu valodā. Rožukronis viņiem bija uzticēts kā psaltērija (150 psalmi) aizvietotājs. Tāpēc dažreiz tas saukts arī par **Marijas psaltēriju – Marijas psalmu grāmatu**. Tomēr konkrētu nosaukumu pirmo reizi sastopam 1470. gadā, kad svētīgais dominikāņu ordeņa mūks *Alanus de la Roche* kā dedzīgs Rožukroņa izplatītājs izdeva grāmatu „*De utilitate Psalterii Mariae*” („Par Marijas Psaltērija izmantošanu”) un iedibināja pirmo Rožukroņa brālību. Rožukroņa Karalienes pamudināts, viņš to veica pēc tam, kad Viņa 1464. gadā parādījās dievbijīgajam mūkam un pavēlēja cilvēkiem ieteikt tieši šādu lūgšanas veidu. Kā norādi uz svētuma ceļu karsti ieteica ik dienas skaitīt 150 „Esi sveicināta”, sadalot tās pa 10, ar „Tēvs mūsu” vidū. Tādējādi tika veidots V. J. Marijai „**godības kronis**”, kurā katra „Esi sveicināta” bija kā Viņai pasniegta **garīgā roze**, kuru tālāk Viņa varētu upurēt Dievam lūdzēja vārdā.

Katoliskās Baznīcas Katehismā atrodams teksts, kas ļoti īsi var izteikt, kas būtībā ir **ROŽUKRONIS**, – viena no mariāniskajām lūgšanām. Tas ir citāts no pāvesta Pāvila VI dokumenta par Vissvētākās Jaunavas Marijas godināšanu „*Marialis cultus*” (1974). Tur viņš saka, ka Rožukronis ir „**saisināts Eвангэ́лija izklāsts**” (sal. KBK 971), **Eвангэ́лija kopsavilkums**. Kāpēc tā var teikt? Šai lūgšanā cilvēks vai kopiena koncentrētā formā var sastapties ar vissvarīgākajiem

pestīšanas noslēpumiem, pārdomāt tos. Lūgšana sākas ar pārdomām par Dieva Vārda, Jēzus Kristus iemiesošanas un beidzas ar apceri par V. J. Marijas līdzdalību Dieva Mīlestības pilnībā. Šī lūgšana ir pieejama visiem un var vest ļoti tālu ticības dziļumos. Svētais pāvests Jānis Pāvils II 1978. gada 29. septembrī teica: „*Mana mīļākā lūgšana ir Rožukronis. Tā ir brīnišķīga lūgšana! Apbrīnojami vienkārša un dziļa. (...) Uz „Ave Maria” vārdu fona dvēseles acu priekšā norisinās svarīgākie Jēzus Kristus dzīves notikumi. (...) Tajā pašā laikā Rožukroņa noslēpumos mūsu sirds var iekļaut cilvēka dzīvi, ģimenes, tautas, Baznīcas un visas cilvēces notikumus – mūsu un mūsu tuvāko nodomus, it īpaši mums vistuvāko un dārgo cilvēku nodomus. Tādējādi vienkāršā Rožukroņa lūgšana kļūst par cilvēka dzīves ritmu.*” (Youcat, 265. lpp.)

Pēc pāvesta teiktā varam pamanīt, kas „notiek” lūgšanā, no kā tā sastāv. **Pirmais elements** ir konkrētu (mazo) lūgšanu skaitīšana: 1x „Tēvs mūsu”, 10x „Esi sveicināta”, 1x „Gods lai ir Tēvam...”. **Otrā sastāvdaļa** ir pārdomas par pestīšanas noslēpumiem – Kunga Jēzus, Jaunavas Marijas un pārējo cilvēku konkrētiem dzīves notikumiem. Jau šajā punktā atveras plaši apvārņņi, cilvēka sirds no dažādām pusēm var uzlūkot noteiktus notikumus, noslēpumus. Šai lūgšanu punktā var, piemēram, jautāt: „Ar kādiem vārdiem Marija sveicināja Elizabeti un kādos apstākļos viņas satikās?”, „Ko „sadzirdēja” Jānis Kristītājs?”, „Kādas izjūtas tai brīdī bija Marijas un kādas – Elizabetes sirdī?”, „Ja viņu tikšanās reizei būtu aculiecinieki, kā viņi uzvestos, kā saprastu notikumu?”, „Kādas jūtas un domas tobrīd varēja būt mazā Jēzus sirdī?”, „Kā uz šo notikumu skatījās eņģeļi Debesīs?”

Trešais elements, par ko atgādina svētais pāvests, – lūdzējs cenšas pārdomāt no-

slēpumu, to vienojot ar savu, tuvinieku vai Baznīcas dzīvi. Tas var attiekties uz pagātni, tagadni vai nākotni. Piemēram, ja Marijai, apmeklējot Elizabeti, šī tikšanās nesa tik bagātīgus augļus, cik man pašam, manai ģimenei vajadzētu meklēt tuvumu ar V. J. Mariju, kādas dot Viņai iespējas mūs apmeklēt? Vai cilvēki, kuri sastopas, „apmeklē” mani, nes Jēzu un Svēto Garu savā sirdī, lai mani svētdarītu? Vai es dzirdu un saprotu viņu sveicienu un tādējādi pieņemu paša Dieva apmeklējumu un sveicienu, ko no Viņa var saņemt mana sirds? Kas jādara, lai mana tikšanās ar jebkuru cilvēku nestu svētīgus augļus? Ja Elizabetes vārdus izmanto Baznīca, citējot „*Tu esi svētītā starp sievietēm un svētīts ir Tavas miesas auglis...*”, kādi vārdi, kas citiem varētu kļūst par sava veida lūgšanu, norādi uz Dievu un Viņa Mīlestību, paliks pēc manis? Šai Rožukroņa elementā iepriekš sasniegtais dziļums, šķiet, var sasniegt neaptveramu bezgalību. Tādējādi saprotam, ka „Rožu lūgšana” nav tikai vienkārša lūgšanu skaitīšana, bet ļoti dziļa sirds lūgšana.

Uz šī fona vērts pielikt klāt vienu no garīgajiem padomiem, kas attiecas uz „Marijas psaltēriju”. Ja lūdzējs kādā no noslēpumiem savai dvēselei rod nepieciešamo barību – sevišķu saturu, kas viņu pamudina īpašām pārdomām par dzīvi un „neļauj” iet tālāk, lai viņš arī nesteidzas pie nākamā noslēpuma, bet pakavējas pie tā un cenšas „izsūkt sulu” no satura, kas viņu kā virpu-

lis „paķēris” domās, jūtās un var pamudināt pie lielākas mīlestības, pie konkrētiem lēmumiem. Tādā veidā cilvēks no Dieva caur Jaunavu Mariju var atrast un saņemt nepieciešamo glābšanu bēdās (tad Rožukronis viņam kļūs par „glābšanas riņķi”) vai sadzirdēt pamudinājuma, aicinājuma balsi, kas no vienas uzvaras vedīs pie citas, no viena izkopta tikuma – pie nākamā (un tad „Marijas psalmu grāmata” viņam kļūs par „svētuma trepēm”).

Pārdomas noslēgsim ar mazu jautājumu (vēlējumu). 2002. gadā svētais pāvests Jānis Pāvils II kristīgajai pasaulei piedāvāja papildināt toreiz esošo Rožukroni ar Gaismas daļu. „Saisinātais Eвангэ́лija izklāsts” pēc pārdomām par divpadsmitgadīgo Jēzu līdz ar to neved uzreiz pie noslēpuma par Viņa lūgšanu Olīvdārzā, bet pakavējas pie Jēzus kalpošanas publiskā sākuma un citiem Gaismas noslēpumiem. Vai mēs sagaidīsim laiku, kad kāds no pāvestiem līdzīgi tam, kas notika 2002. gadā, paplašinās Rožukroņa mērogu ar jauniem noslēpumiem, par kuriem lasām Atklāsmes grāmatā? Tie stāsta par turpmāko Jēzus Baznīcas dzīvi: par brīnišķīgo un pilnīgo Dieva uzvaru pār sātānu un viņa karaspēku, kā arī par skaisoto, neaptveramo svēto saimi, kura mūžībā baudīs Dieva sagatavoto Paradīzi.

Nāc, Svētais Gars, un māci mūs lūgties kopā ar Dieva Māti Mariju!

Priesteris Pāvils Kamola

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola
PĒTERA DIENASGRĀMATĀ

*No bradāšanas jautājumu peļķē
no rotaļas pārliecības ezera krastā
līdz peldēšanai ticības jūrā*

Savieno
ilgas pēc okeāna

*un bailes no noslikšanas
ar skatienu uz Sauli
un Vēja šalkoņu*

*Tikai daži tic
ka sirds bura
ļaus staigāt
pa ūdens virsu*

Madona, IX. 2016

LIECĪBAS PAR LŪGŠANU UZKLAUSĪŠANU

PATEICOTIES ROŽUKRONIM, TIEK DZIEDINĀTA

Draudzes pārstāve **Vita Bartuševiča** Rožukroni lūdzas jau gadus divdesmit.

– Esmu darba cilvēks un vakaros pēc intensīvas slodzes jūtos nogurusi, tāpēc ceļos stundu agrāk – pirms pulksten 6 – un Rožukroni skaitu no rīta, – atklāj Vita. – Citādā veidā dienu iesākt nemaz nemāku. Man ir Rožukronis no koka ar Fatimas Dievmātes attēlu, to arī skaitu.

Pateicoties Rožukroņa lūgšanai, Vita pieredzējusi arī īpašu dziedināšanu.

– Pirms vairākiem gadiem kaut diagnoze netika uzstādīta, šķiet, pārdzīvoju veģetatīvo distoniju, – atceras viņa. – Bija bailes runāt, bailes no cilvēkiem, pat Rožukroni skaitīt bija bailes... Tomēr atnācu uz baznīcu un kopīgi skaitītā Rožukroņa laikā saņēmos un nolasīju sev uzticēto noslēpumu.

Sievas noietās ceļos (gan jau savos nodomos, kaut man likās, ka viņas palīdz manā problēmā), skatījies uz Dievmātes gleznu un ripināju pirkstos Rožukroņa pērles. Kakla rajonā pēkšņi radās liels dedzinošs karstums, un pēc laika palika vieglāk. Jau izejot no baznīcas, varēju tikt ar cilvēkiem, bailes un tramīgums bija zudis. Tiku dziedināta.

Vita Bartuševiča.

CAUR ROŽUKRONI SAŅEMTĀS ŽĒLASTĪBAS

Īpašas attiecības ar Rožukroni ir draudzes prāvestam **priesterim Pāvilam**.

– Sevišķs piedzīvojums man bija pirmajā draudzē Krasnistavā, – atceras viņš. – Manās rokās nonāca māsas Lūcijas atmiņu grāmata par Dievmātes parādīšanos Fatimā un uzrunāja Fatimas bērnu dziļā ticība. Lūcijas stāstā minēts Marijas norādījums par Rožukroņa lūgšanu. Lasot, cik bērni (īpaši Francisks) bieži un no sirds lūdzās Rožukroni, arī es sāku domāt par Rožukroņa lūgšanu īpašo spēku. Draudzē tobrīd bija vajadzība palīdzēt kādai jaunietai, kurai bija problēmas ģimenē, atkarības un pašnāvības domas. Kopā ar divām meitenēm, kas darbojās ar draudzes jauniešiem, nolēmām viņas nodomā lūgties. Bijām trijātā un arī pēc dzimuma – kā Fatimas bērni (Lūcija, Jacinta un Francisks), kas mūsu apņemšanos tikai stiprināja.

Priesteris piebilst, ka Marijas un Rožukroņa fons viņa dzīvē ir klātesošs arī caur skaitli 13 – skapulāru seminārā viņš pieņēma mēneša 13. datumā, mācījās skolā, kur numurs ir 13 utml.

2003. gadā, lūdzoties Rožukroni, priesterim radās doma kopā ar nomākto jaunietai doties uz Marijas sanktuāriju netālu no Ļub-

ļinas. „Tā ir svēta vieta ar brīnumainu Dievmātes figūru, kur kopš 16. gadsimta saņemtas daudzas žēlastības. Šai vietā dzīvoja arī diecēzes eksorcists. Par jaunieta notika aizlūgumi, un viņa liecināja, ka pēc tam viņas sirds atbrīvojās no važām, viņa varēja piedot cilvēkiem, kas dara pāri, sākt jaunu dzīvi.

Arī es pats Marijas svētvietā gāju uz grēksūdzi, lūdzu priesteri aizlūgumu, jo priesterības pirmais posms man nebija viegls. Tiku iekšēji atbrīvots – daudz vairāk novērtēju vientulību, lūgšanas, man sākās jauns dzīves posms, kurā aizdomājos par nabadzību un dzīvi ordenī. Iesakņojās parliecība, ka Rožukroņa lūgšanas darbojas, tās kļuva man dārgas.”

Ar Rožukroņa pārsteidzošo spēku priesteris saskārās arī Karmela ordenī: – Karmela ordenī pēc māsas, kura formējās klosterdzīvei, lūguma izveidojām Rožukroņa lūgšanu šūnas, lai caur Mariju un Rožukroni varētu notikt konkrēta palīdzība. Tādā veidā lūdzos joprojām, jo arī Latvijā esmu iesaistīts Rožukroņa lūgšanu šūnā, kur četri cilvēki katru dienu lūdzam vienu Rožukroņa daļu par konkrētu konsekrēto personu. Šonedēļ, piemēram, lūdzos par mūsu bīskapu, uz garīgajām nestuvēm nesot viņu.

Trešais, par ko priesteris vēlas liecināt, ir Latvijā iegūtā pieredze Pompejas novennas sakarā. „Par to biju dzirdējis, bet skaitlis 54 – tās ir dienas, kuru laikā jālūdzas trīs Rožukroņa daļas, mani bija atturējis. Pagājušajā gadā, domājot par Baznīcas atjaunošanu

Svētajā Garā – aizlūgumiem, iekšējo dziedināšanu –, de viņu soļu programmas ietvaros nolēmu beidzot pievērsties Pompejas novennai. Kopā ar klostermāsām uzsākām 54 dienu lūgšanu, ik dienu lūdzoties Rožukroņa trīs daļas. Varu teikt, ka Dievs deva spēku un briedumu lūgties arī šādā veidā.”

Vaicājot, cik Rožukroņu šobrīd ir priesteri rīcība, noskaidroju, ka katrā kabatā viņam ir pa lūgšanu riņķim: – Arī mašīnā man ir savs Rožukronis, un, ja agrāk, esot ceļā, lai nebūtu garlaicīgi un neaizmigtu, parasti ieslēdzu mūziku, tagad, braucot pie stūres, lūdzos Rožukroni. Līdzīgi notiek, kad esmu pastaigā dabā – arī tad bieži lūdzos Rožukroni, un man nemaz nav garlaicīgi, – pasmaida priesteris.

Priesteris Pāvils Kamola.

ROŽUKROŅA DARBŅĪCA DRAUDZES MĀJĀ

29. oktobrī pulksten 11 Draudzes mājā notiks

Rožukroņa gatavošanas darbnīca. To vadīs priesteris Pāvils, ikvienam ierādot, kā izveidot Rožukroni.

– Katrs varēs no auklas darināt savu Rožukroni, – apstiprina draudzes gans. – Svētceļojuma laikā uz Aglonu (atpūtas brīžos) veidoju Rožukroņus un tos pasniedzu cilvēkiem kā dāvanu vārda, dzimšanas dienā vai tāpat vien. Desmit mezglus – vienu Rožukroņa desmitnieku – var izveidot 10 minūtēs. Iesācējiem, protams, būs nepieciešams nedaudz ilgāks laiks.

Inese Elsiņa

TICĪBAS CEĻA SĀKUMĀ

1. oktobrī **Aija un Alberts Mālnieki** (at-tēlā) salaulājās. Ar draudzi un baznīcu vēl pirms gada viņi nebija saistīti. Uz Misēm Aija sāka nākt 2015. gada rudenī, Alberts – vēlāk.

– Tā kā audzinām meitu, meklēju, kā bērnam dot vislabāko, – ceļu un ticību iezīmē **Aija**. – Internetā ieraudzīju bildes no katoļu jauniešu slavēšanas un nodomāju, cik laba kompānija, kā meitai noderētu tādi draugi. Vēl pamudinājums bija meitai uzbrukušās ādas problēmas, un trešais pamudinājums bija sapnis, pēc kura apzinājos, ka Dievs ir.

Kas mainījās, to apjaušot?

Pieteicos Alfa kursā, vēlējos uzzināt, kā baznīcā ieiet, kā darboties. Likās, baznīca ir vieta, kur cilvēki nāk socializēties. Viss mainījās pēc Alfa nedēļas nogales, kad bija aizlūgumi. Tad sajutu, ka baznīca ir kas daudz vairāk, sajutu Gara pieskārienu. Pēc tam nejauši nokļuvu Gulbenē, mani uzaicināja piedalīties Kristīgās dzīves un evaņģēlizācijas skolas Gulbenes filiāles sesijā. No tās atbraucu priecīga un pacilāta, tad notika pavērsiens arī Albertā – caur manu liecību tika uzrunāts viņš.

Alberts: – Emocijas, ar ko Aija dalījās pēc sesijas, sūtīja mani garigos meklējumos pie Lielā Labuma, kas staroja no viņas. Mēģināju doties Aijai līdz. Gājām uz Sv. Misi, runājām ar priesteri par laulību, priesteris mūs uzaicināja uz katehēzes nodarbībām un Bībeles stundu. Līdz laulībai bija jāiziet tāds kā pārbaudes laiks.

Nu esat salaulājušies, draudzes dzīvei varētu pagriezt muguru.

Aija: – Mani velk aizvien vairāk, gribu turpināt, lasīt, meklēt.

Alberts: – Es laikam esmu slinks. Nav tā, ka saistībā ar baznīcu gribētu ko pamest, bet pēc dabas esmu ļoti slinks, ne vien-

mēr atrodu laiku mācīties. Bībeles stundu šobrīd izkonkurējis koris – mani uzaicināja dziedāt Praulienas kolektīvā.

Aija: – Man ir doma, ka Alberts samācīsies dziedāt šai kori un pēc tam varēs dziedāt draudzes kori. Vispār jau priecājos par viņu, jo būtu smagi, ja laulību un baznīcas apmeklējumus gribētu es viena.

Kā jutāties kāzu dienā?

Aija: – Bija miers. Pazīstot sevi no citām situācijām, citkārt noteikti par visu būtu stress un satraukums, šoreiz jutots pašāvilā un mierā.

Alberts: – Nevarētu teikt, ka biju ļoti mierīgs, bet, kad sākās ceremonija, skatījos uz Kristus Karaļa gleznu baznīcas altārī un atnāca reāls miers.

Kā jums klājas ar radu evaņģēlizāciju, viņi, šķiet, nav ticīgi.

Aija: – Mūsu izvēli pievērsties ticībai vecāki neatbalsta. Varbūt mana mamma ir vairāk atvērta, bet, kad ejam uz baznīcu, viņai rodas apgrūtinājums, jo meita paliek pie viņas. Tētis uzskata – labi, ejiet uz Misi svētdienā, bet ar to vajadzētu pietikt, kāpēc uz baznīcu skriet tik bieži?

Alberts: – Mani vecāki analizē, seko līdž, kas baznīcā notiek. Viņi ir pārsprieduši, ko nozīmē kāju mazgāšana Lielajā Ceturtdienā, tāpat citi rituāli. Viņu pētniecībā ir tādas kā bailes, jo nereti izskan bažas, vai tikai nesam ierauti kādā sektā. Mamma ir kristīta luterāņu baznīcā, vecāmamma ir pareizticīgā, bet neviena savu ticību nepraktizē. Par laimi vecāki dzīvo Anglijā, un „kontrolē” līdz ar to nav iespējama.

Aija šoruden iestājas Rīgas Augstākajā reliģijas zinātņu institūtā, pastāsti par to.

Aija: – Studēju akadēmiskajā bakalaura studiju programmā „Humanitāro zinātņu

bakalaura reliģijā”. Divas dienas nedēļā esmu Rīgā, studijas ļoti patīk. Esmu studējusi arī citur, bet neesmu studijas pabeigusi. Divās iepriekšējās augstskolās pietrūka tā, ko atrodu RARZI – patiesības noskaidrošanas. Tur nebija piepildījuma. Daugavpils universitātē, studējot bioloģiju, piemēram, pirmajā dienā bija jāizvēlas bakalaura darba tēma. Man ieteica pētīt, ko ēd pūces. Apskatīt putnu izvemto, tad šķīrot peļu kauļņus un skaitīt žokliņus. Pie sevis domāju – bet kāda tam visam jēga? Nepatika arī klātienē formāts, likās, daudz tukšu brīžu, velti nostāsts laiks. Tagad augstskolā divu dienu laikā maksimāli daudz iedod, bet mājās jāatrod laiks lasīšanai, pārdomām. Mācību ilgums ir 3 gadi un 3 mēneši.

Vai studē, lai zināšanas liktu arī lietā?

Vienmēr esmu gribējusi palīdzēt cilvēkiem, kam klājas grūti. Esmu pat mēģinājusi kādam palīdzēt, bet sapratusi, ka neprotu. Tāpēc radās doma sevi pilnveidot, un studiju programmā iekļautas visas tam vajadzīgās lietas: teoloģija, psiholoģija un filozofija. Domāju, ka, pilnveidojot sevi, varēšu palīdzēt citiem.

Esi uzsākusi kalpojumu Madonas slimnīcā. Kā iet tur?

Slimnīcā no manis daudz nekas netiek prasīts. Viens teikums palātā, aicinot uz Misi. Pašai tas gan ir neliels pārbaudījums – iet pie neticīgajiem, aicināt un liecināt par savu ticību. Ir arī noraidījumi, ar kuriem jāprot tikt galā. Uz slimnīcu kopumā eju ar lie-

lu interesi. Ir bijis, ka sievietes uzaicinājuma laikā sāk raudāt. Viņas uz Misi arī atnāk.

Albert, ko dari tu?

Strādāju veikalā „K-rauta”, esmu privātpersonu klientu konsultants jau sesto gadu.

Vasarā biju Suntažos uz vīru nometni.

No Madonas bijām divatā ar Valdi (Valdis un Vita Bartuševiči mūs apmācīja arī pirms laulībām). Tā bija dzīva vīru kompānija, dalīšanās un runāšana par visu. Šobrīd, lai padziļinātu ticību, ļoti gribētu iziet Alfa kursu. Domāju, ka tas man iedotu trūkstošās zināšanas.

Oktobrī esat nolēmuši kristīt savu meitu.

Aija: – Pateicoties Alfa kursam sapratu, kā esam dzīvojuši. Nolēmu, ka vajag sakārtot savu dzīvi. Paralēli Alfai gāju uz svētdienas skolu, jo gribēju uzzināt maksimāli iespējamo. Līdz tam pat nezināju, kā pārnest

Alberts, Aija un viņu trīsgadīgā meitiņa Emīlija.

krustu. Tā pamazām nonācām līdz domai par laulību un meitas kristībām.

Ko varat teikt par Madonas draudzi?

Šķiet, garīgajā jomā Madona darīs lielas lietas! Viss nākotnē notiks vēl vairāk. Būs Gustavskola, ar laiku, iespējams, būs Re-kolekciju nams, jau darbojas ekumeniskā Lūgšanu kapela. Arī draudze ir lieliska. Jau no paša sākuma tajā esmu jutiesies labi – ikviens palīdz, durvis tiek pavērtas, nevienā citā kolektīvā tik labi neesmu jutiesies.

Vai bijuši arī kādi sarežģījumi un uzbrukumi?

Kad tikko iesākās Alfa, mēnesi noslimoju. Likās, kāds vēlas, lai neeju, bet Alfu tomēr apmeklēju, gāju ar visu slimību. Parasti jāslimo kāda nedēļa, toreiz tiku vārdzināta mēnesi no vietas.

Alberts: – Es domāju, ka ne visiem ir jāiet cauri ciešanām. Pastāv taču arī mierīgais ceļš – bez liela prieka un bez milzīgām bēdām. Man tā arī ir – *baigi* mocīts neesmu (paldies, Dievam!) un neprātīgi iepriecināts arī ne. Pēc harizmātiskās slavēšanas

Rīgā garastāvoklis, protams, bijis pacilāts, un draudzes pārstāvja Valda liecība Rīgas Kristus Karaļa baznīcā izsauca pat tirpas. Tobrīd pie sevis nodomāju – slava Dievam par tādiem brīnumiem! 11. novembrī uz ceturto šā gada harizmātisko Dieva Žēlsirdības slavēšanu Rīgas Kristus Karaļa draudzē braukšu atkal.

Inese Elsiņa,
foto no personiskā arhīva

MARIJAS UN BAZNĪCAS MĀTIŠĶĪBA

Saistība starp Baznīcas un Marijas mistēriju skaidri parādās „lielajā zīmē”, kas aprakstīta Jāņa atklāsmes grāmatā: „*Pie debesīm parādījās liela zīme: sieva saules tērpā, mēnes apakš viņas kājām un viņai galvā divpadsmit zvaigžņu vainags*” (12:1). Šai zīmē Baznīca atpazīst mistērijas tēlu: tā zina, ka, pārstāvēdama uz zemes Dieva Valstības sēklu un sākumu, tā, klātesot vēstures gaitai, vienlaikus transcendē to. Šīs mistērijas piepildījumu pilnīgā veidā Baznīca redz Marijas tēlā. Tā ir slavas apmirdzēta sieviete, kura Dieva plānā varēja rast vispilnīgāko īstenojumu.

„*Sieviete saules tērpā*”, vēsta Atklāsmes grāmata, „*bija grūta*” (Atkl 12:2). Baznīca pilnība apzinās to, ka tā sevi nes mūsu Kungu Kristu, pasaules Pestītāju. Tā apzinās, ka ir aicināta atdot Kristu pasaulei, ar to dāvājot vīriem un sievietēm atdzimšanas iespēju Dieva dzīvībā. Taču Baznīca nevar aizmirst, ka tās misija kļuva iespējama, pateicoties Mātei Marijai, kas ieņēma un dzemdēja To, kurš ir „*Dievs no Dieva*”, „*patiesss Dievs no patiesas Dieva*”. Marija tiešām ir Dievmāte, *Theotokos*, kuras mātišķībā katrai sievietei no Dieva uzturētais mātes pienākums ir pacelts savā visaugstākajā pakāpē. Tādējādi Marija kļūst par paraugu Baznīcai, kuras aicinājums ir būt par „*Jauno levu*”, visu ticīgo, „*visu dzīvo*” Māti (1 Mozus 3:20).

Baznīca apzinās arī to, ka tās garīgā mātišķība var tikt sasniegta vienīgi dzemdību sāpēs un mokās (Atkl 12:2), tas nozīmē nemitīgas sadursmes ar ļaunajiem spēkiem, kas vēl joprojām klejo pa pasauli un, pretojoties Kristus varai, iespaido ļaužu sirdis: „*Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma. Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma*” (Jņ 1:4-5).

Līdzīgi Baznīcai arī Marijai savu mātes pienākumu nācies veikt ciešanu vidū: „*Redzi, Viņš ir likts ... par zīmi, kam runā pretī. Un tev pašai caur dvēseli zobens spiedīsies, lai daudz sirdžu domas nāktu zināmas*” (Lk 2:34-35). Vārdi, ko Sīmanis velta Marijai Pestītāja zemes gaidu pašā sākumā, pareģo Jēzus un līdz ar Viņu – arī Dievmātes noliegšanu, kas savu kulmināciju sasniegs Kalvarijas kalnā. Stāvēt pie Jēzus krusta (Jņ 19:25), Marija piedalās sava Dēla upurī: viņa ziedo Jēzu, atdod Viņu nāvei mūsu dēļ. Palsudināšanas aktā sacītais jāvārds pilnbrīdu sasniedz krustā sišanas dienā, kad Marijai pienācis laiks visus tos ļaudis, kas kļūst par Jēzus mācekļiem, pieņemt par saviem bērniem un izliet pār tiem sava Dēla glābjošo mīlestību: „*Tad Jēzus, ieraudzījis savu māti un viņai līdzās mācekli stāvam, ko Viņš mīlēja, saka mātei: „Sieva, redzi, tavs dēls”*” (Jņ 19:26).

Sagatavoja māsa Emanuēla

VIESOJAS KRĪZES GRŪTNIECĪBAS CENTRĀ

Septembra beigās Gustavskolas projektā iesaistītie pārstāvji devās uz Poliju, Lodzas pilsētu, lai raudzītos, kā tur tiek organizēts krīzes grūtniecības centra darbs.

Stāsta Madonas novada domes priekšsēdētājs **Andrejs Ceļapiters:** – Uz Lodzu braucām gūt pieredzi, ko varētu pārnest uz Madonas novadu. Jau sen ir izteikta un akceptēta doma, ka Praulienas pagasta Gustavskolā būtu iespēja strādāt ar mātēm krīzes situācijā, īpaši ar mātēm līdz bērna dzimšanai, lai mazinātu abortu skaitu.

Lodzas modeli precīzi nepārceļsim, bet, balstoties uz apkopoto un redzēto pieredzi, tas veidos mūsu modeli. Līdzīgi kā tur, arī šeit ir plānota cieša pašvaldības sadarbība ar klostermāsām, un tiek pieprasīts Eiropas struktūrfondu finansējums. Šobrīd gaidām Gustavskolas projekta LEADER programmā apstiprināšanu, lai šo ēku sakārtotu. Lodzā ar mātēm strādā ne tikai klostermāsas, bet arī psihologi, sociālie darbinieki un citi speciālisti. Arī pie mums plānots, ka sociālais dienests kopā ar brīvprātīgajiem un dažādām citām ieinteresētajām organizācijām darbosies šai jautājumā.

Māsa Gabriēla: – Vientuļās mātes mājā Lodzā ir vieta 30 mātēm un 30 bērniem, tas ir lielākais šādas palīdzības centrs Polijā. Tur strādā 3 klostermāsas, psihologi, sociālais darbinieks, medmāsa, administrators, šoferis, pavāres un citi darbinieki, kas palīdz rūpēties par mātēm. Mātēm diena sākas ar brokastīm, pēc tam ir laiks nodarbībām ar speciālistiem. Pēc pusdienām ir brīvais laiks. Mātēm dežūras kārtībā ir jāuzkopj koptelpas un vakarā, kad bērni guļ, notiek garīgas sarunas ar klostermāsām. Svētdienās visas mātes piedalās Sv. Misē.

Kalna skolas pārstāve **Juta Strazdiņa:** – Centrs Lodzā ir ļoti koncentrēts, tur ir ne tikai šī māja mātēm, bet arī adoptācijas centrs, tur notiek ģimenes kopšanas darbs un ir arī dzemdniecības centrs. Redzējām, ka Polijā pašvaldības sadarbība ar Baznīcu ir laba, un arī Madonas novads šai ziņā ir unikāls – novada vadībai ir patiešām labas iniciatīvas, kuras kalpo sabiedrības attīstībai. Mums vajadzētu izmantot šo pieredzi, jo Lodzā bija labi redzams, ka panākumus nodrošina pašvaldības un Baznīcas sadarbība.

Aija Mālniece,
Pāvila Kamolas foto

Gustavskolas projektā iesaistītie kopā ar poļu klostermāsām.

DZIEDINA NO FIZISKĀM, GARĪGĀM PROBLĒMĀM

7.–9. oktobrī Rīgā, Kultūru vidusskolā risinājās dziedināšanas rekolekcijas, ko vadīja katoļu priesteris Džeimss Mandžakals no Indijas un psihoterapeits Ričijs Landaro no Austrijas.

Latvija ir 103 valsts, kuru apmeklē tēvs Džeimss, ko pāvests Francisks Jubilejas gadā iecēlis par Žēlsirdības misionāru. Rekolekcijās Rīgā piedalījās gandrīz 800 cilvēku no Latvijas, Lietuvas, Baltkrievijas, Ukrainas un Krievijas. No mūsu draudzes ieradās vairāk nekā 10 cilvēku.

Piektdienas lekciju vadmotīvs bija „Pie dzimt no jauna!”. Tēvs Džeimss liecināja par savu dzīvi – pirms 40 gadiem viņš saņēma dziedināšanu un Dievs viņu uzrunāja: „Ej un sludini!”. Tā kā priesteris bija kautrīgas dabas, viņam bija grūti pieņemt harizmātiska sludinātāja dzīvesveidu. Atbildot Dieva aicinājumam, Svētais Gars viņu piepildīja un atjaunoja. Dievs vēlreiz apstiprināja: „Ej, sludini, tu darīsi zīmes un brīnumus. Es esmu ar tevi!”. Ričijs Landaro liecināja, ka dzīves jēga viņam bijusi jautrība un naudas pelnīšana, līdz mamma t. Džeimsa vadītājās rekolekcijās saņēma dziedināšanu no multiplās sklerozes un piespieda arī Ričijsu aizbraukt uz lekcijām. Tur Sv. Mises laikā viņš piedzīvoja Dieva klātbūtni un ieticēja.

Sestdienas lekciju galvenais uzsvars

bija uz to, ka Jēzus ir Dzīvs un Viņš dziedina. Turklāt lielākais brīnums notiek Svētajā Euharistijā, nevis tad, kad kāds pieceļas no ratiņkrēsla. Mēs esam Dieva templis, un Svētais Gars mūsos mājō. Mūsu uzdevums ir turēt svētu šo templi. Tika runāts par grēkiem un apdraudējumiem, kad salaužam Dieva žēlastību. Dzirdētais daudziem palīdzēja sagatavoties labai grēksūdzei.

Katru dienu svinējām Svēto Misi, pēc kuras bija Vissvētākā Sakramenta adorācija un dziedināšanas lūgšanas. Tēvam Džeimsam ir Svētā Gara dāvana redzēt, ar kādām slimībām sirgst cilvēki. Viņš par visiem lūdzās un redzēja, kā Jēzus dziedinošais spēks plūst no Euharistijas, saņēma atklāsmi ar cilvēku vārdiem, kas tiek dziedināti. Visi slavēja un pateicās Dievam.

Svētdien tika lūgts par katru individuāli, lai nāk Svētais Gars – mūs piepilda un izlej savas dāvanas. Iepriekšējā vakarā bija dots uzdevums izlasīt Apustuļu darbu 2. nodaļu un pārdomāt, kādas dāvanas katrs vēlētos. Daudzi cilvēki lūgšanas laikā piedzīvoja „krišanu” Svētajā Garā – atpūtu.

Tas, ar kādu spēku Dievs darbojās, bija patiesi iespaidīgi. Noslēgumā cilvēki tika aicināti liecināt par fiziskajām dziedināšanām. Bija liecības arī no mūsu draudzes. Alleluja!

Mārīte Kampāne, autores foto

Džeimss Mandžakals individuālā aizlūguma laikā.

DRAUDZES DELEGĀCIJA APMEKLĒ KLOSTERI IKŠĶILĒ

30. septembrī draudzes locekļu grupai deviņpadsmit cilvēku sastāvā bija iespēja apmeklēt Ikšķiles Karmela klosteri.

Tā kā nekad nebiju bijusi nevienā klosterī, iztēlēj, ietekmējoties no lasītā grāmatās un redzētā filmās, zīmēju biezas mūra sienas un tumšas, drūmas celles. Realitātē viss izrādījās gluži citādāk. Jau iebraucot Ikšķilē, pa lielu gabalu ieraugāms krusts, kurš kā svētības zīme paceļas pār pilsētu. Pati celtnie – moderna, ar gaišu, plašu baznīcu, ar logiem, pa kuriem saskatāmas debesis. Pašlaik ēkā vēl notiek remontdarbi, bet pēc to pabeigšanas klostera daļā uzturēsies tikai klostermāšas, apmeklētājiem ieeja būs liegta, un tas būs pirmais slēgtais klosteris Latvijā, kura galvenais uzdevums ir lūgšanas. Tām pakārtota visa dienas kārtība. Māšas dienas un naktis pavada klusēšanā, ļaujot dvēselei savienoties ar Dievu. Sarunām

tiek dota stunda pēc pusdienām un stunda pēc vakariņām, kad māšas sapulcējas, lai strādādamas rokdarbus, brīvi sarunātos. Šobrīd klosterī dzīvo septiņas māšas, kuras lūdzas apmēram septiņas stundas dienā. Māšas upurē lūgšanas par tautu, kuras vidū viņas dzīvo, par priesteriem un Dieva kalpiem. Māšas ievēro stingru dienas režīmu, ceļas piecos, visus ikdienas darbus dara pašas – mazgā, tīra, gatavo ēst, ravē, jo klosterim pieder dārzs. Tā vidū atrodas aka (tāda ir katrā Karmela klosterī), kas simbolizē Jēzu, kas „veldzē visas dvēseles slāpes”. Šī vieta noteikti ir īpaša, dzīve tajā atšķiras no dzīves pasaulē. Kalpojums tajā atšķiras no mūsu – pasaulē dzīvojošo cilvēku – kalpojuma. Māsu misija – dzīvot un lūgties klauzūrā visu cilvēku nodomā.

**Ilze Kloppe,
Ineses Elsiņas foto**

MANS SVĒTĪGAIS AIZBILDNIS DEBESĪS

19. oktobris – priestera Ježi Popieluško moceklibas piemiņas diena.

Cilvēks nereti savās vajadzībās mēdz vērsties nevis tieši pie Dieva, bet kāda svētā.

To ir tik daudz, katram sava aizgādības joma. Un mani mājā mazliet ķecerīga doma, ka nevis mēs izvēlamies svētos vai svētīgos aizbildņus, bet viņi mūs. Lūk, kāpēc.

2014. gadā devos studēt uz Poliju, uz Bidgošči. Tobrīd, vēl nebūda kristīta, līdzās Polijas iepazīšanai vēlējos rast atbildes uz aktuālajiem jautājumiem. Vai vajag kristīties? Vai kristoties nezaudēšu vienu no visaugstāk vērtētajām īpašībām – personīgo brīvību? Ko kristības dos?

Braucot uz Bidgošči, oktobra vēļā vakara stundā uzmanību ceļmalā piesaistīja liels, degošu sveču ieskaits, balts krusts. Kadrs palika acu priekšā, lai gan redzēju to pāris sekundes. Novembrī devos uz Gdaņsku. Ejot uz „Solidarność” kustībai veltīto muzeju, iekļu kādā baznīcā. Tajā bija ieradies biskaps, tāpēc nolīdu aizmugurē un pētīju izliktās planšetes, pieminekļus. Viens (attēlā) bija veltīts „Solidarność” kapelānam, svētīgajam priesterim, moceklim Ježi Popieluško (1947–1984). Arī krusts ceļmalā izrādījās veltīts šim cilvēkam. 1984. gada oktobrī viņu krusta atrašānās vietā nolauņija no automašīnas un pēc mocīšanas brutāli nogalināja, sasietu iemetot upē. Varas izmisīgs mēģinājums aplūsināt pret pastāvošo režīmu vērsto patiesības balsi, nenojaušot, ka šī nāve vēl vairāk saliedēs poļu tautu un galu galā novedīs pie pastāvošā režīma sabrukuma ne tikai Polijā, bet arī visā Austrumeiropā, Latviju ieskaitot.

Mise beidzās, baznīca bija jāatstāj, taču no tās izgāju ar citu motivāciju nekā ienācu: „Kas īsti bija Popieluško?”

Vakarā kinoteātrī par pārsteigumu atkal ieraudzīju šo uzvārdu. Veca reklāmas afiša filmai par pr. Popieluško („Popieluszko. Wolność jest w nas”, 2009) bija kā atgādinājums neaizmirst. Lidzko tiku pie interneta, meklēju informāciju. Atradu, ka Varšavā – Popieluško kā vikāra kalpošanas vietā – Sv. Staņislava Kostkas baznīcas pagrabstāvā ir priesterim veltīts muzejs. Bija skaidrs, ka plānotajā braucienā uz Polijas galvaspilsētu būs izmaiņas.

Muzejā sagaidīja kārtējais pārsteigums. Savu pēdējo Misi priesteris Popieluško bija celebrējis Bidgoščā. Viņš tika brīdināts par draudošajām briesmām, lūgts nebraukt, taču atteicās pakļauties iebiedēšanai, samaksādams ar dzīvību.

Kas salīdzinājumā ar to bija manas šaubas par personīgās brīvības zaudēšanu? Redzētais muzejā mani kaut ko salauza. Varbūt tā bija poļu drosme un pašapziņa rādīt patiesību tādu, kāda tā bija? Neklusēt? Neapsūdzēt, netiesāt un nenoklusēt? Brīvība, pirmkārt, ir iespēja izvēlēties, un kristība nevis ierobežo, bet tieši otrādi – iedod iekšējo brīvību.

Janvārī devos uz Čenstohovu, lai nejauši atkal satiktos ar jauniegūto aizbildni. Čenstohovas kompleksa pakājē ir pr. Popieluško piemineklis. Arī te poļu garīgais līderis savulaik bija kopā ar tautu.

Vēl pirms braukšanas mājās devos uz Polijas otru pusi – Lublīnu, un atkal, lai gan brauciena iemesls bija cits, pr. Popieluško atgādi-

nāja par sevi. Izrādījās, ka katoļu universitāte bijusi Popieluško skola, bet uz kāda nama balkona netālu no piemiņas plāksnes mani sagaidīja plakāts „Bet, ja nu DIEVS ir...?”.

Ja nu Dievs patiešām ir? Kā es dzīvoju?? Tā atrašanās Polijā pārvērtās par savdabīgu fizisku un garīgu ceļojumu kopā ar svētīgo pr. Popieluško. Katrā sastapšanās vietā sa-

nēmu atbildes vai norādes uz kādu no manu dvēseli vai prātu mokošiem jautājumiem. Palika viens neizpildīts uzdevums – nepaspēju aizbraukt uz pr. Popieluško dzimto pusi, uz Okopi. Taču 2015. gada Lieldienās tiku nokristīta un ceru, ka par to viņš – mans aizbildnis debesīs – priecājas vairāk.

Līga Irbe, autores foto

JAUNA GRĀMATA „TICĪBAS IEMESLI”

Vai esat kādreiz nonākuši situācijā, kad jāizstāvēt sava ticība? Vai atbildat uz provokatīviem jautājumiem par katoļu Baznīcu, rituāliem vai Dievmāti? Lai cik grūti un neciešami dažreiz ir šie jautājumi, Kristus mūs ir aicinājis evaņģelizēt, un tas ir mūsu pienākums – izskaidrot un aizstāvēt katolisko ticību.

Izdevniecība „Kala raksti” nākusi kristiešiem talkā un izdevusi amerikāņu teologa un filozofa Skota Hāna grāmatu „Ticības iemesli”, kura ir kā evaņģelizācijas špikeris – kam, kā un ko stāstīt par Dievu un ticību. Grāmata ir būvēta trīs daļās, kur pirmajā no tām autors dod ieskatu, kā veidot racionālu dialogu par Dievu, izmantojot loģikas principus. Viņš aicina nenostatīt pretim prātu un ticību, bet disciplinēti mācīties gan Svētos Rakstus, gan teologu un filozofu darbus.

Grāmatas otrajā nodaļā tiek meklētas atbildes uz specifiskiem jautājumiem – katoliskā Baznīca, katoliskā Bībeles interpretācija, rituāli, Marijas kults, svēto sadraudzība, Svētā Mise kā upuris un Euharistija, Mises par mirušajiem, par pāvesta lomu Baznīcā.

Vislielāko pārsteigumu man sagādāja grāmatas trešā nodaļa. Autors aicina parau-

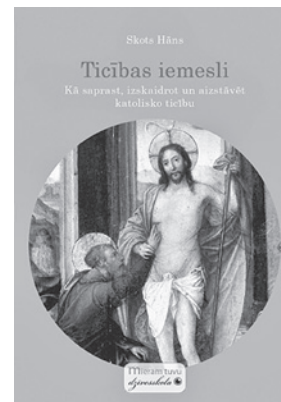
dzīties plašāk, ko nozīmē ticēt. „Ticēt, tas nozīmē piederēt VALSTĪBAI,” autors saka. Bet kāda ir šī Valstība, kura skan lūgšanā „Lai nāk Tava valstība”? Vārdu „valstība” es uztvēru diezgan formāli, īpaši neie-

dzīļinoties. Autors raksta: „Jēzus dalās autoritātes īstenošanā savā Valstībā ar tiem, kas dalās Viņa miesā, Viņa derībā un Viņa dzīvē, un šis atšķirības zīme ir kalpošana. Jēzus ir apsēdies nevis pie galda, bet gan pats kalpo cietim. Valstība ir atnākusi, un tā ir Baznīca, universāla Baznīca, katoliska Baznīca, lauks ar vārpām un nezālēm, un tomēr jau tagad mēs esam Dieva bērni, teikts Jāņa evaņģēlijā, pateicoties derībai.” Mēs jau tagad katrā Svētajā Misē

izjūtam šis konkrētās Valstības klātbūtni un, uzņemot sevi Euharistiju, kļūstam karaliski!

Autoram ir lieliski izdevies nosmelt krējumu no tās lielās piena kannas, kurā salieti visi dabiskie, bibliskie un teoloģiskie argumenti par Dieva esamību, pielikt klāt šim saldajam krējumam mazliet cukura, kas ir gan viņa pieredze un domas, gan svēto, teologu un filozofu, gan zinātnieku izteikumi, un to sakult garšīgā putukrējumā jeb grāmatā, kuras nosaukums ir „Ticības iemesli”.

Santa Jaujeniece

JAUNIEŠU VAKARI MŪSU DRAUDZĒ

No 8. septembra ik ceturtdienu baznīcas mājiņā vai “ceļotāju namiņā” pulcējas aptuveni astoņi draudzes jaunieši, viņu draugi un trīs jauniešu palīgi. Slavēšanas dziesmas, agape, Svēto Rakstu lasījumi, diskusijas, spēles, lūgšanas, slavēšana ir jauniešu vakaru programma. Jaunieši ir iepazinušies ar Rakstu fragmentiem, audioliecību par to, kā ticība Dievam var mainīt cilvēka dzīvi, ir demonstrēta filma par Dievu, mīlestību un draudzību.

Kādēļ gan jaunieši nāk uz šiem vakariem? Vairāki no viņiem atzina, ka nāk, jo “šeit ir interesanti”, “var gūt ko jaunu”,

“uzzināt vairāk par Dievu”. Vienlaikus ir arī “diezgan jautri”, tā ir iespēja labi pavadīt laiku kopā ar draugiem. Visvairāk jauniešiem patīk slavēšana, kopā būšana, sarunas un spēles. Viņuprāt ceturtdienas vakari katoļu draudzē ir “lūgšanas, slavēšana, sarunas par Dievu un dzīvi, filmu skatīšanās, ēšana un pat dejojšana”.

Jāpiebilst, ka tikšanās ir starpkonfesionālas. Jaunietī un sirdī jaunais, – laipni lūgts arī Tu!

Jauniešus aptaujāja **Zane Beģe-Begge,** foto no Jauniešu vakara

DRAUDZE AICINĀTA KOPĪGAM SKRĒJENAM

Šoruden Rīgā notika konference par kalpošanu sportā un caur sportu. Kustība „Uzmanību! Gatavību! Starts!” ir starptautiska starpkonfesionāla aktivitāte, kuras vīzija ir visās pasaules tautās caur sportu darīt cilvēkus par Kristus mācekļiem. Šis kustības pārstāve Latvijā ir Gunita Tālberga, doktorantūras studente Latvijas Sporta pedagoģijas akadēmijā.

– Vēlmi kustēties Dievs kā Radītājs ielicis cilvēkos un caur spēlēm cilvēkiem ir iespējams mācīties. To konferencē parādījām praktiskā veidā, spēlējot mācību spēles, kas palīdz izprast, ko nozīmē būt Kristus māceklim, ieraudzīt Eviņģēlija nozīmi un to, kādēļ Labajā vēstī jādalās ar citiem, – uzsver Gunita Tālberga.

Paralēli rīdzinieces iniciatīvai arī mūsu

draudzē radās doma rast kopīgu veidu, kā nodarboties ar sportu. Dažādas sporta spēles (volejbols, basketbols) ar draudzes vīru ierosmi nesenā pagātnē ir spēlētas. Šoreiz draudzes pārstāvjiem tiek piedāvāts kopīgs iknedēļas skrējienis. Ir divi laiki: **trešdienu vakaros pulksten 19 skrējiena koordinatore ir Linda Irbe (t. 27007914), bet ceturtdienu rītos pulksten 6 skrējiena koordinatore ir Alina Ikauniece (t. 20061605).** – Cilvēki, kam interesē izkustēties, lai zvana un sarunāsim maršrutu! – iedrošina Linda. – Katru reizi skrienam noteiktā nodomā – par draudzi, pilsētu, priesteri vai mums pašiem. Pēc pieredzes saku – tas dod spēku skrējiena laikā un apvieno aktivitātē iesaistītos cilvēkus. Laipni aicināti pievienoties!

Redakcija

DESMITGADĪGĀS RASAS PĀRDOMAS

– Vai tu raksti sprediķus? – man vaicāja desmitgadīgā **Rasa.** – Es un mana draudzene rakstām. Ja gribi, iedošu izlasīt!

Tā tiku pie neparastām pārdomām, ko ar Rasas atļauju vēlos piedāvāt arī jums, cienījamie lasītāji. (Red.)

Paradīze... Tā ir kāda brīnišķīga, skaista, mīlestības pilna vieta. Patiesībā tā ir mistiska vieta, bet ne jau mūsu – cilvēku – izdomājums. Vienīgās durvis, pa kurām var ieiet Paradīzē, ir nāve vai uzņemšana debesīs, ko piedzīvoja Jēzus un Marija.

Lai nokļūtu pie šīm durvīm, kas ved uz citu pasauli, ir jāaiziet no šīs pasaules. Kad tas ir izdarīts, vajadzīgas atslēgas. Jā, atslēgas, un to ir daudz. Lai tiktu pie galvenā atslēgas cauruma, vajadzīgas vēl 20 citas atslēgas. Pirmā – draudzības, otrā atslēga ir prieks par citu veiksmi, trešā – kristietība, ceturta – grēksūdze, piektā – Dieva mīlēšana, sestā – palīdzība un lūgšanas par nabagiem, grēciniekiem un slimniekiem, septīto var iegūt, katru svētku dienu un svētdienu ejot uz Svēto Misi, astoto – pildot Dieva baušļus, deviņto var dabūt, ja patīk (un to dara) darīt labu, desmito atslēgu iegūst, ja gribs iet uz kristīgām nodarbībām, vienpadsmito – neskatoties sliktas filmas, divpadsmito –

to – neļaujot citiem darīt Dievam ko sliktu, trīspadsmito – nekaujoties, četrpadsmito – nelieloties, piecpadsmito var iegūt, ja neaizraujas ar pasaulīgām lietām, sešpadsmito – lasot Biblii, septiņpadsmito – nesmeļoties par citiem, astoņpadsmito – ievērojot gavēni tad, kad to jādara, deviņpadsmito – lūdzoties par visiem un divdesmito – piedodot citiem un palīdzot pārdarītājiem. Kad visi atslēgas caurumi ir atslēgti, jāatslēdz galvenais.

Šo atslēgas caurumu atslēgt ir viegli, galvenais ir dabūt svarīgāko (galveno atslēgu) – MĪLESTĪBU! Un tikai tad varēs nokļūt Debesu Valstībā.

Mīlestības atslēgu var iegūt mīlot citus, ar lielu mīlestību nomirstot no mocekļības vai iegūstot tik lielu mīlestību, ka nomirst aiz mīlestības.

Ja nav kādas atslēgas, tā jāmeklē šķīstītavā, jo uz zemes vairs atgriezties nevar. Ellē nokļūst cilvēki ar nāvīgiem grēkiem, bet mana mamma stāstīja, ka kāds cilvēks nomirstot ieraudzīja pašu Dievu un tam bija jāizvēlas iet uz sava Radītāja pusi vai nē (pareizāk sakot, viņš ietu pie sava Radītāja).

Tāpēc es novēlu sakrāt visas atslēgas un tās glabāt līdz mūža galam un MŪŽĪGĀS DZĪVES SĀKUMAM!

PASTORĀTU ATJAUNOTĀ VERSIJA

Šajā sezonā draudzes aktivitātes uzņemas jaunus apgriezienus dažādās jomās. Viena no tām ir pastorāti. Lidz šim darbojās divi pastorāti ar atšķirīgām ievirzēm un noteiktu dalībnieku loku, taču savstarpējās sarunās tika nolemts apvienot abus pastorātus. Vienā no pastorātiem tika studēts katehisms, otrā bija dažādas diskusiju tēmas. Tagad

apvienotajā pastorātā vienu nedēļu būs katehisma studijas, nākamajā nedēļā būs diskusija par kādu būtisku tematu, bet trešajā nedēļā paredzēta slavēšana un aizlūgumi. Iespēju robežās soliis pievienoties arī draudzes prāvests Pāvils Kamola. Diskusiju reizēm paredzēts piesaistīt arī viesus.

Aivars Zariņš

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piektdien – plkst. 8
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 10
Svētdien – plkst. 11 un 18

Lai saņemtu draudzes jaunumus un iknedēļas pasākumu grafiku savā e-pastā, ir jāpiesakās, rakstot uz e-pastu: mdravize@gmail.com

Draudzes kalpojumi

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša pēdējā piektdienā plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā – Nepieciešami cilvēki, kas palīdzētu kalpošanai slimnīcā!
Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Caritas Latvija Madonas draudzes kalpotāju grupa

Kontakti: Olga Madžule (t. 26548915)

Muzikālās nodarbības bērniem „Mazais Jēriņš” (5–7 gadi)

Vieta: Jauniešu centrs KUBS (Raiņa 12)
Kontakti: Dace Sināte (t. 26442207)

Jauniešu tikšanās

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Baznīcas mājiņā
Kontakti: Alina (t. 20061605),
Lauma (t. 26350919), Zane (t. 28318430),
Diāna (t. 26575826)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola,
Agnese Liepiņa (t. 26388710),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Līgas Irbes foto.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidiķa.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.